

Sygn. akt IV KO 81/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 22 listopada 2016 r.,
w sprawie **S. W.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.,
wniosku skazanego,
o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w N. z dnia 11 grudnia 2012 r.,
sygn. akt II K [...],
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w N. z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt II K [...], S. W. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 148 § 1 k.k. oraz z art. 207 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymał w mocy ww. wyrok Sądu Okręgowego w G..

W piśmie datowanym na dzień 29 lipca 2014 r. skazany S. W. wniósł o wznowienie postępowania w ww. sprawie. Wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu poinformował Sąd Najwyższy o niestwierdzeniu podstaw do złożenia

wniosku o wznowienie postępowania, a zarządzeniem z dnia 30 grudnia 2014 r., sygn. akt IV KO 73/14, odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania. Zarządzenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV KO 73/14.

W dniu 4 października 2016 r. skazany S. W. złożył kolejny wniosek o wznowienie postępowania, w którym wskazał, że: w toku postępowania nie był w stanie korzystać w pełni ze swojego prawa do obrony, jego dzieci nikomu nie opowiadały o doznawanej w domu przemocy, należy ponownie zweryfikować zeznania przesłuchanych w sprawie świadków - w tym z użyciem wariografu, należy zakwestionować wiarygodność zeznań jego małżonki.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia braków formalnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540 a k.p.k., art. 540 b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania - z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca wskazał w treści tego przepisu okoliczności, które mogą świadczyć o oczywistej bezzasadności wniosku, wskazując przede wszystkim na odwoływanie się do tych okoliczności, które były już rozpoznawane na skutek wniosku o wznowienie postępowania lub z urzędu. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw

wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. np. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW2016, nr 1, poz. 5*).

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. W złożonym obecnie wniosku skazany S. W. odwołuje się w zasadzie do tożsamych okoliczności, które podawał już we wniosku z dnia 29 lipca 2014 r., ale i w kolejnych pismach, sukcesywnie dołączanych do jego wniosku. W tamtym postępowaniu o wznowienie postępowania (*sygn. akt IV KO 73/14*) obrońca skazanego dokonał analizy akt sprawy w kontekście wszelkich ustawowych przesłanek sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, stwierdzając że w sprawie nie znajduje zastosowania żadna z określonych przez ustawodawcę podstaw do wznowienie postępowania. Takich podstaw nie dostarczył również i teraz skazany. Podnoszone przez skazanego okoliczności, w tym chociażby wynikające z załączonej do akt sprawy dokumentacji dokonanie samouszkodzenia po popełnionym przestępstwie, nie wskazuje jeszcze, że w sprawie doszło do naruszenia prawa do obrony. Pozostałe argumenty wniosku zmierzają do zdyskredytowania wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nie mieszczą się w ustawowym kręgu podstaw wznowienia postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

[aw]